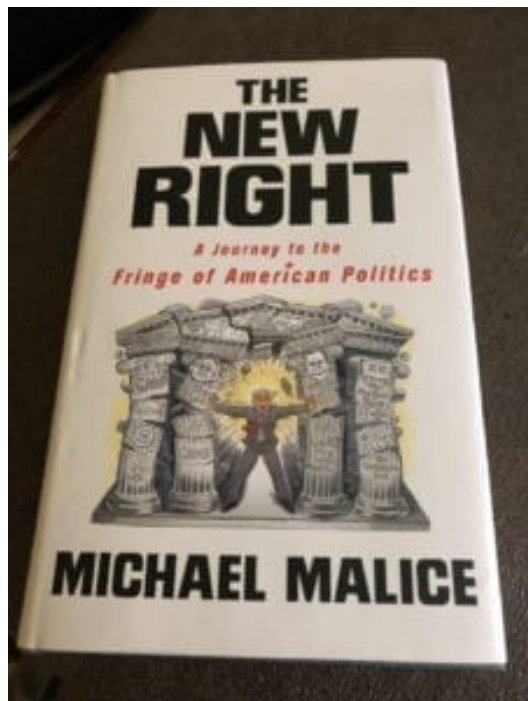

Autor: James Kirkpatrick

Nová knížka Michaela Malice *The New Right* (Nová pravice) je sice zajímavé čtení, autor se však zásadně mýlí ve svém hodnocení vlivu Trumpova zvolení prezidentem na americkou politiku. „Nejvýraznějším rysem Trumpova úřadování je podle mě uvedení některých dříve okrajových proudů pravicového myšlení a chování do hlavního proudu,“ píše. Trump byl však z velké části bezpečně koptován republikánským establishmentem. A „gorily“ systémové ortodoxie, tedy novináři velkých médií, finanční instituce, představitelé státní správy i vyšetřovací orgány, dnes proti disidentům na pravici vystupují mnohem agresivněji než před Trumpovým zvolením. Moc „Katedrály“, jak blogger Mencius Moldbug kdysi nazval vzájemně propojenou strukturu médií a univerzit, které káží a šíří rovnostářskou víru, čímž formují veřejné mínění, tak rozhodně nedoznala žádné újmy, ba naopak je náročnější než kdy předtím. Snad za tím alespoň zčásti může být panika v jejich řadách, na celé skutečnosti to však mnoho nemění.

Svou novou pravici Malice definuje jako:

...Volebně sdruženou skupinu, spojenou svým odporem k progresivismu, jenž považuje za chatrně skryté fundamentalistické náboženství s rovnostářskými zásadami, které usiluje o totalitární podmanění si celého světa prostřednictvím hegemonie globalismu.

Když pomineme poněkud bombastické výrazivo, lze s touto definicí v zásadě souhlasit. Jak sám Malice dodává, „alternativní pravice“, podle něj označení pro ty, kteří vnímají rasu jako důležité téma (s čímž by se dalo polemizovat), představuje jen jednu z frakcí většího hnutí.

I když se tomu autor vlastně pořádně nevěnuje, „Alt Right“ a „Alt Lite“ (tj. ve zkratce *etničtí a občanství nacionalisté*) svého času dokázaly spolupracovat. K definitivnímu rozkolu došlo až po **Hailgate** z listopadu 2016. Alternativní pravice nezmizela dokonce ani po Charlottesville, následně však byla v podstatě zadupána do země zásahy úřadů, soukromými žalobami a cenzurou (deplatforming).

Sloupkař *New York Observer* a moderátor talk show Malice, který se sám označuje za anarchistu, „Novou pravici“ objevil podobně jako většina ostatní – skrze „potrubí“ vedoucí z libertariánských vod na alternativní pravici. V „tajných“ facebookových skupinách, obývaných především anarchistickými čtenáři **Murrayho Rothbarda**, narazil na odkazy na články z **VDARE.com** a **American Renaissance**.

Malice čerpá ze spisků neoreakčního **Mencia Moldbuga** a jeho konceptu „Katedrály“, jejímž hlavním „organizačním principem“ je podle Moldbuga „levicové směřování jako takové“. Malice uznává, že konzervatismus („progresivismus, který jede předepsanou rychlostí“) tento posun doleva zastavit nedokáže. Pomáhá si slavným popisem amerického konzervatismu z pera **Roberta Lewise Dabneyeho**, podle něhož „jako stín následuje radikalismus na jeho cestě... do záhuby“.

Malice připomíná, jak se magazín *National Review*, který ještě v roce 1996 připodobnil homosexualitu k nekrofilii (!), v roce 2015 postavil za svazky osob téhož pohlaví. „Nejde o to, jak urážlivě může takovýto článek při zpětném pohledu působit, ale jak lehce a bez mrknutí oka přijímají konzervativci ideje progresivců a tento nový postoj následně vydávají za běžnou evoluci svého myšlení,“ píše Malice

Jako „novou pravici“ pak označuje „právě ty, kteří se stali obětmi čistek konzervatismu hlavního proudu,“ kam pochopitelně patří i naši **Peter Brimelow** a **John Derbyshire**. Proto se Malice nemylí, když tvrdí, že „nová pravice vlastně zas tak nová není“ a její kořeny hledá ve spojenectví paleolibertariánů s paleokonzervativci během prezidentské kampaně **Pata Buchanana** z roku 1992.

V podle mého asi nejlepší kapitole knihy se Malice pouští do rozboru protidemokratických myslitelů jako **Gaetano Mosca**, **Georges Sorel**, **Robert Michels**, and **Vilfredo Pareto**. Přestože se v téže kapitole věnuje také tzv. „game“ a „pick-up artists“, Malicemu se tato zdánlivě nesourodá témata povedlo skloubit velice umně.

Trochu mě zarazilo, když Malice jako knihu, kterou by všem doporučil si přečíst, jmenoval titul „nade vše velebený také Menciem Moldbugem: *The Machiavellians* [PDF] **Jamese Burnhama**.“ Pod to bych se klidně podepsal. Nejlepší Burnhamův žák, jehož **Patrick J. Buchanan** kdysi nazval „Clausewitzem pravice“, **Sam Francis**, je bohužel zmíněn jen letmo, přestože se další kapitoly dopodrobna věnují třeba **Jimu Goadovi** a **Gavinovi McInnesovi**.

Malice popisuje svou návštěvu vánočního večírku VDARE v roce 2016, kde „se všichni chovali velmi přátelsky“. (Takoví opravdu jsme!) Dílko další účastnice večírku Ann Coulterové pak *Adios America* označuje za „nejvlivnější knižní titul prezidentské kampaně 2016“ a přiměřeně férově reprodukuje i naše argumenty.

Naneštěstí má nejspíš pravdu také tehdy, když „Coulterovou a VDARE“ vymezuje jako nejzazší okraj Overtonova okna. Podle Maliceho jeden z lidí na večírku „zesinal“, když se mu představil jako sloupkař – jistě z obav, že se jeho identita dostane na veřejnost: „podporovat VDARE je dost podobné jako být před 50 lety gayem – nejen dostatečná záminka k propuštění, ale také prohrašek proti nejsvětějším hodnotám společnosti“. Maliceho charakterizace levice jako v podstatě náboženské je případná.

Podivně lehkovážně Malice přistupuje k hlavnímu muži *American Renaissance* Jaredu Taylorovi. Ten mu prý „připomíná Williama F. Buckleyho, jen bez nadutosti a pomády“, ale „nelze nad ním jen tak mávnout rukou“. Přestože však nekarikuje Taylora samotného, uchyluje se k něčemu podobnému v případě jeho argumentů.

Vyšší míru černošské zločinnosti tak podle něj lze vysvětlit nerasovými faktory. Přiznává však značné obtíže při bádání v těchto otázkách nebo dokonce i barvoslepém boji se zločinem v prostředí, „kde se těší náboženství, pro něž je jakákoliv kritika menšin tabu, takovému vlivu“. Jak ale zlomit jeho moc, když bělošská identita zůstává zapovězena?

Malice celkem absurdně tvrdí, že IQ nemá velkou souvislost s kvalitou života v dané zemi, protože „nepopíratelnou skutečností je, že ti nejkrvavější rezníci v lidských dějinách... vzešli ze skupin považovaných bělošskými nacionalisty za vysoce inteligentní“. Platí to ale i o genocidě ve Rwandě nebo zločinech Idiho Amina? Zlehčovat význam inteligence proto, že by vás chytří lidé mohli zabít, je zjevně absurdní. Jak totiž ukázal Garret Jones ve své knize *Hive Mind*, průměrná inteligence v zemi má dosti zásadní vliv na tamější kvalitu života

Podle Malice mezi sebou běloši v průběhu dějin neustále bojovali. V reakci na Taylorovu argumentaci, že Otcové zakladatelé byli v podstatě běloští nacionalisté, namítá, že hlavní dělicí linií země byly v počátcích dějin naší země spíše hranice jednotlivých států Unie. I když to není úplně neopodstatněný postoj, napětí mezi severními a jižními státy, jež nakonec vyústilo až v občanskou válku, bylo z velké části rozdmýcháváno odlišnostmi otrokářské společnosti s početnou černou menšinou a společností, složené převážně ze svobodných bělochů. Rasová různorodost tak zde rozhodně ničemu nepomohla.

Na Taylorovu otázku „Proč si přidělovat problémy?“ Malice odpovídá: „A která země je bez problémů?“ Jistě, ale takové Švýcarsko a Svazijsko nemají stejné ani stejně velké problémy.

Malice upozorňuje, že z velké většiny bělošské státy už existují. Jmenuje třeba New Hampshire. „Nejsem si vědom žádného kritéria, podle něhož by New Hampshire byl rájem na zemi, ušklíbá se newyorská „náplava“ Malice. New Hampshire se však ocitl v hledáčku médií, protože údajně je „příliš bílý“, a jeho sociální problémy jsou relativně nepoččetné a omezené. Ve srovnání s většinou středoamerických zemí nebo některými částmi Kalifornie tak New

Hampshire ráj na zemi vlastně je.

Malice v knize opakovaně zmiňuje svou židovskou identitu – podobně jako třeba **Max Boot** nebo **Cathy Youngová** se narodil v Sovětském svazu a do Ameriky přišel s rodiči pravděpodobně na základě Lautenbergova dodatku – a i když očividně dokáže snést vtípek, lidi nepřátelsky naladěné vůči své skupině zrovna v oblibě nemá. (To ostatně nikdo – s výjimkou bohatých liberálních bělochů)

Ale i v Izraeli, který se sám označuje za „národní stát židovského národa“, existují mezi Židy natolik **velké rozdíly v perspektivě** na jisté otázky, že vedou až k násilnostem. Přesto by absurdní a dokonce urážlivé vyvodit z toho, že „židovská“ nebo „izraelská“ identita postrádá smysl a důležitost. I když se Židé mezi sebou sváří, hranice mezi nimi a góji kvůli tomu nemizí. Krom toho i mezi izraelskými Židy má rasa svůj význam.

Malice přichází také s velice zajímavým argumentem, že vytlačování bělochů-mužů na okraje může přinést vyšší míru tvořivosti. **Byli jsme toho svědky na síti**. Nutným předpokladem ale je, aby bělochům pro tuto kreativitu vůbec nějaký prostor zbyl. Postupem času se totiž každá činnost, již se běloši věnují nad míru svého statistického zastoupení, třeba i tak banální jako domácí pivovary, stává terčem očerňujících kampaní.

V tomto také spatřuji hlavní problém celého dílka. Malice píše, že sociální sítě a technický vývoj dávají lidem do rukou nástroje k obejití veškerých snah nastolit kontrolu shora. Tím však velice blahosklonně mává rukou nad vývojem po zvolení Donalda Trumpa prezidentem. Malice se krátce věnuje vzestupu a pádu **Milo Yiannopoulose**, odbývá jej ale „hrbolek na silnici“. Milo – i nové publikum, které uváděl do intelektuálního světa pravicového disentu – to ovšem vnímá dost odlišně.

Osobně mám značné pochyby, zda by facebooková skupina, skrz niž se Malice k popisovaným idejím dostal, dnes vůbec směla existovat. A i kdyby ano, někdo by její členy jistě brzy „naprášil“ novinářům-aktivistům, tak abychom si mohli se zatajeným dechem vychutnat expozé náhodných, obyčejných lidí

Bariéry mezi touto „novou pravicí“ a konzervativním tak od Trumpova zvolení naopak spíš narostly. Prezident Trump umožňuje levice pasovat se romantické role odbojářů, aniž by ale museli čelit nějakému skutečnému odporu. Jakkoliv bývá označován za „autoritáře“, prezident Trump rozhodně není žádný Caesar – jen vrchní tweeter/tweetovač.

Tým v Bílém domě je plný zapřísáhlých Trumpových odpůrců („**Never Trumpers**“), k hořkému zklamání mnoha jeho příznivců. Jeho hlavním legislativním úspěchem dosud byly nepopulární daňové škrty, které by prosazoval i kterýkoliv jiný republikán. Místo aby se postavila vládnoucím rasovým tabu, se Republikánská strana stále ze všech sil snaží prokázat, že není rasistická. Nemálo individualit, které svým charizmatem přemostovaly mezeru mezi konzervativním hnutím a pravicovým disentem, jako třeba zmíněný Milo nebo Lauren Southernová, zmizelo ze scény.

Hlavní příčina? Bezostyšné přepadení shromáždění Unite the Right v Charlottesville v srpnu 2017 demokraty a následné perzekuce. Ač je to k nevíře, Malice se sice s účastníky akce setkal, ale politickými dopady smrti Heather Heyerové se hlouběji nezabývá. Jako by příslušnou kapitolu napsal v týdnu hned po Charlottesville a už se k ní nevrátil.

Z „Charlottesville“ se rychle stal svým způsobem posvátný mýtus „evangelizující levice“, proti níž Malice tolik brojí, přesto se jím v podstatě nezabývá. Celá událost zdatelně posílila víru progresivců v ideje „Katedrály“, jelikož stvořila strašáka „nacistického hnutí“ na pochodu.

Knihy *Nová pravice* stojí za přečtení, ale člověka při čtení napadne, že snad ani nemohla vyjít letos v květnu, protože z větší části působí, jako by vznikla někdy zkraje roku 2017

Média nebyla umravněna, jejich hysterie se naopak vystupňovala. „Katedrála“ je tak zdá se mnohem mocnější než Bílý dům. Lidé po celé zemi se tak třesou strachy, že pokud řeknou nebo na webu napíší něco nekorektního, stanou se terčem štvavého článku.

Ideje rozebírané v *Nové pravici* se dnes krčí v koutě mnohem zastrčenějším než v roce 2015, protože jejich zastánci mají stále menší prostor k jejich vyjádření. Jedinou (byť velice důležitou) výjimkou je Tucker Carlson, skutečný vůdce americké pravice, o němž se však Malice také zmiňuje jen okrajově.

Jen stěží lze však rozporovat jeho resumé. Cituje zde Camusův výklad báje o Sisyfovi, který sice plně chápe absurditu svého stavu, ale přesto ve svém úsilí dosáhnout výšin nachází naplnění.

Nová pravice se stala terčem hrubou silou prováděných represálií, z čehož bychom měli čerpat jistou naději. Pokud totiž těžká bota jen na chvíli sklouzne z naší šíje, není vítězství jen pravděpodobné, ale v podstatě zaručené. Rok 2016 tak byl jen začátkem.

Recenze Jamese Kirkpatricka *The Cathedral Redux: Michael Malice's THE NEW RIGHT Underestimates How Trump's Election Has Actually Strengthened The Left—For Now* vyšla na stránkách VDARE.com 15. srpna 2019.